

I. felvonás

Az Úrnő nyomában

1. fejezet

Fejvadászügy

Azt mondják, minél öregebb vagy, annál jobban látszik rajtad. Én most lettem ötvennégy éves... Meg sem látszik rajtam; csak megöszültem és olyan fura álmaim kezdtek lenni. A legtöbben mindenféle random hülyeségeket álmodnak, de nekem azért egy kicsit rendezettebbek a dolgaim. Példának okául: most is álmodom. És az baj, mert ez azt jelenti, hogy elaludtam... hajh, az a kurva meg fog ölni.

Ki tudja, hátha sikerül gyorsan felébrednem.

Egy álombeli félórával később:

Feladom! Úgy tűnik, minél öregebb vagyok, annál nehezebben kelek ki az ágyból, hiába zajlott rajta az... ami. A legjobb az lesz, ha inkább nem idegeskedem rajta, mennyibe fog ez nekem kerülni; hanem szépen folytatom a szövegelést, amíg fel nem kelek. Tudni illik, amikor én álmodom, akkor mesélek – magamnak!

Adott a kérdés: mégis mivel untathatnám magamat a mai alkalommal? Egyébként, ez egy sokkalta összetettebb kérdés, mint azt gondoltátok. Ha magadnak mesélsz valamit, akkor teljesen mindegy, hogy mit regélsz: már hallottad korábban. Ha Morgan Freeman – ő meg hogy kerül ide? – lennék, akkor mondjuk mindegy lenne; valószínűleg csak a WC-ben ülnék és magyaráznék magamnak. De mivel képtelen vagyok egy csettintésre négerré változni, marad az én unott hangom.

Talán segítene, ha valami izgalmasat mesélnék... de mit? Az egész életem nem más, mint egy epikus Hollywoodi esemény sor, amit elfelejtettek vetítővászonra hozni. Bármit mondok, az izgalmas lesz, kivéve, ha...

Ez az, megvan, mit fogok mondani!

Figyelem, ha nem akarod hallani, amit most mondok, akkor csukd be a szemed! Elsőre semmi értelmét nem találod, de próbáld csak ki! Ugye, hogy csukott szemmel nem tudod követni a szavamat?

Most, hogy ez tisztázódott, kezdjünk is bele az első nagy történetbe – amíg oldalba nem rúg egy szőrös vukisereglet, vagy nem ugrik nekem a pénztárcám azért, mert már megint sikerült cserbenhagynom őt. Ami annak köszön...

Nem! Most már mondom a történetet:

Mint minden történet, ez is azzal kezdődik, hogy a mesélő rászánja magát az elmondására... már megint csak szövegelek, mi? Na, jó, akkor majd szóljatok rám, amikor megint sikerül elkalandoznom... hajh, a fenébe!

De várjunk, hátha most sikerül elkezdeni.

Khm... öhm... khm... na, nem igaz... Szóval, az életem története ott kezdődik, hogy egyszer csak megszülettem az Alderaanon. Az anyám nagyon meg volt lepődve, mert csak kilenc hónappal a dolog után számított az érkezésemre, erre én már nyolc hónappal és huszonkilenc nappal utána ott voltam! Mindazonáltal, az apám lepődött meg a legjobban...

Neki annyi maradt meg, hogy sör, törött üveg, sör, sötét folt, sör, hálószoba, sör, sötét folt, sör, és egy telefon kilenc hónap múlva, hogy gyereke lett.

Én sose hittem volna, hogy egy semmiből jött gyerek pozitív dolog lehet, de én úgy gondolom, neki igen sokat segített. Abba hagyta az ivást – délelőttönként –, rendes munkát vállalt és feleségül vette anyámat. Azt már nem tudom pontosan, hogy ebben mekkora része volt a kényszernek, meg a szeretetnek... de biztosan kedvelték egymást egy bizonyos szinten. Esténként például mindig tányérokat dobáltak, de volt, amikor néhány késsel is megszínésítették a mulattságot!

Ami engem illet, nekem rendes helyem volt – sosem ütöttek meg szülő által jogosnak ítélt ok nélkül. Már kezdettől fogva rájöttem arra, hogy különleges vagyok, mert amikor rájött a szükség, akkor mindenki a klotyót használta – csak én nem. Az anyám mindig örült annak,

amit bizonyos időközönként a frissen takarított szőnyegen hagytam neki. Néha még az orrára is csipeszt rakott.

Talán így visszaneézve csak azt nem értem, hogy miért kellett a Greg Reegar nevet adniuk nekem. Az oké, hogy a családnév az Reegar... de a Greg?

Az a legviccesebb az egészben, hogy...

Természetesen Sigil – mint minden átlagember – az álom legjobb részénél ébredt fel. Sosem szeretett tökéletesen aludni, ezért örömmel nyugtázta magában, hogy még mindig rajta van a cipője. A mellette fekvő kék twi'lek nő már nem volt ilyen szerencsés, az öreg minden apró ruhafoszlányt lerángatott róla abban az egy órában.

A tegnap esti igen intenzív és zajos történések fényében, ez lett volna a tökéletes éjszaka Sigil számára... ha nem került volna pénzbe. Márpedig az ötven kredit/óra nem vicc egy olyan ember számára, akinek huszonhétezer van gondosan elrejtve a hajóján. A hősünket el is kapta a feszület, amikor megnézte az órát.

Baszki... – futott át az agyán. 6:12-öt mutatott az az ostoba szerkezet.

Ekkorra már a nő is ébredezni kezdett – ami még véletlenül sem annak köszönhető, hogy Sigil rácsapott egyet a seggére.

Nilin hamar észrevette magát. A takaróval elfedte a szép, kerekded kebleit, megnézte az időt, és már egyből tudta, hogy megcsinálta az élete szerencsáját – amit már a bájos arcát érő napsugarak is sejtettek vele. Neki teljesen mindegy, hogy mit csinált az elmúlt órákban. Sigilnek ki kell fizetnie.

- Nincs az az Isten, hogy mindketten elaludtunk volna – állapította meg az öreg.

- Pedig ez történt – nyújtotta a markát Nilin. – Hajnali egy óra harmincöt perckor jöttünk be ide, most pedig annyi az idő, amennyi. Lássuk csak... ez összesen négy óra harminchét perc. Kerekítsük mondjuk hatra. Háromszáz kredit lesz.

- Háromszáz?! Hogy a jó kurva... – morogta Sigil, aztán eszébe jutott, hogy kivel beszél. Nilin már tíz éve önként és dalolva üzi ezt a mesterséget, ő minden téren beleillik az általa becsmérésnek szánt kategóriába.

- A pénznek nincs szaga – szögezte le a nő. – Márpedig, ha valaki olyan végtelenül magányos, hogy kénytelen egy örömlányt igénybe venni a születésnapján, akkor legalább fizesse meg érte. Elhiheti, én szívesebben töltöttem volna otthon az éjszakát.

- Hát... abban azért kételkednék – mondta a férfi, aztán csak áramlott belé egy kis lélekjelenlét. Felvette a pólóját, majd a cipőjén keresztül magára erőltette a nadrágját, gyorsan a köpenyét is előkerítette valahonnan, és végül sor kerülhetett a tárcájára.

Szépen kiszámolt háromszáz kreditet, aztán odanyújtotta neki. Amikor a céda elvette, a férfi szemén látszott az iránta érzett megvetés.

- Most biztosan azt hiszi, hogy az ön munkája sokkalta becsületesebb.

- Nem az – ingatta a fejét Sigil. Széles mosoly fakadt az arcán. – Fejvadász vagyok. Régebben a megfelelő összegért bárkit, bárhol és bármikor megöltem. Mostanában egy kicsit finomabbá váltak a sztenderdjeim. Csak azt szoktam megölni, aki tényleg rászolgált a halálra. Ez alól kivételt képeznek azok, akik ártottak nekem, vagy esetleg megloptak. Márpedig, szerintem ez nem volt teljesen fair.

- Óh, csak nem meg akar fenyegetni?

- Nem, én csak felvetek egy ajánlatot. Maga még viszonylag fiatal, és az az érzésem, hogy már hozzászokott a kemény éjszakákhoz. Én valami miatt elaludtam a végén... Ötvennégy vagyok, negyvenhét percen keresztül bírtam... ez a legkevesebb. Maga felkelhetett volna, de

nem tette. Ehelyett vállat rántott, aztán lefeküdt aludni, mert tudta, hogyha én nem kelek fel, akkor egy csomó ingyen pénze lesz.

- Én... – mondta volna a nő.

- Ne mondja, hogy nincs igazan – szakította félbe Sigil. – Első számú szabály: nekem mindig igazam van. Tehát, maga átvert engem, egy bizonyos formában ellopta azt, ami nekem jár. Mivel volt olyan kedves és a négy és fél órát hatra kerekítette, ezért öt kihasználatlan óránk maradt. Ezt maga vagy ledolgozza, vagy én fogom ledolgoztatni önnel. Az utóbbit nem akarja megtapasztalni.

Nilint félelem, érthetetlen rettegés töltötte el a szavak hallatán – megvannak a maga előnyei annak, ha Sith lovag az ember. Könnyen félelmet tud kelteni másokban. Márpedig Sigil már egy jó ideje lovaggá ütötte magát.

- Nos, úgy gondolom... szó lehet róla, hogy ledolgozzam.

- Helyes – nyugtázta az öreg. – Megmondom, mi lesz: ön felöltözik, kimegy innen és szépen folytatja az életét. A foglalkozásommal jár, hogy bárhová is megy, én mindig tudni fogom, hol keressem. Véletlenszerűen fogom önt meglátogatni, minden egyes alkalommal eltöltünk egymással egy órát.

- Értem – bólintott a nő, aztán sietve öltözködni kezdett.

Az öreget nem érdekelte különösebben, hogy nem túl jó ötlet megfenyegetni egy kurvát – megigazította a szándékosan kopottas ruháját, aztán kisétált a helyiségből. Meg sem fordult a fejében, hogy a csajt egy rakás izmos ember felügyelheti, akik szívesen tanítanak neki egy leckét, ha egyszer összeakadnak vele – mondjuk, neki nem is igazán kell tartania tőlük. Százakkal végzett már, csaták tucatjaiban vett részt, és különben sem menne neki akárki egy fénykardos elmebetegnek.

Magát a kardját olyan stílusosan sikerült elrejtienie, hogy eleinte még ő sem tudta, hol van. Aztán rájött, hogy végig a köpenyében volt, csak olyan szépen tudta elrejtetni a hajlatok közt, hogy még a súlyát sem érzékelte túlzottan. Minden esetre, most már megnyugodott; ideje megindulni az úrkikötő felé...

Égető fájdalom lepte el az arcát, amikor magához tért. Kasumi sosem tartozott a nyafogós lányok közé, de most majdnem felordított, mintha valami nyalóka nélkül maradt hétéves lenne. Ösztönösen odakapott, ahol a legjobban fáj neki. A finom, selymes arcbőre helyett valami kemény, barázdás valamit tapintott meg. Ettől kezdve semmi sem tarthatta vissza attól, hogy felkeljen a fekhelyéről, aztán keríthessen magának valamiféle tükröt. Ez nem volt túl nehéz feladat, mivel valaki már előre odakészített egy nagyobbbat. Kasumi nem hitt a szemének, amikor meglátta magát.

Mint kiderült, egy heget tapintott meg az előbb, a fél arcát forradások és varratok takarták. Az orra eltört, bár már félig-meddig összeforrt – csak ferdén. A feketére festett szőke haja javarészt leégett a fejről, csak apró, torz tincsek maradtak meg itt-ott. Bármennyire is fáj neki, be kellett látnia, hogy megcsúnyult.

A sérüléseket okozó tényezők általában nagy traumával járnak, amely elől az agy sok esetben úgy próbálja védeni a delikvenst, hogy elfeledteti vele a történeteket. De Kasumi mindenre emlékezett. Ám azt már nem tudta, hogy hol van.

Jobb híján muszáj lesz következtetnie – tudnia kell, hogy innen mennie kell, vagy inkább maradnia ajánlatos. A helyiség javarészt rendezetlen volt, ennek ellenére a fekhelye jól meg volt vetve, a tükröt is mostanában tisztíthatták. Az ágy mellett volt egy kis szekrényke, mindenhol tiszta por és kosz volt, csak a tetején nem. Ételt készítettek ki rá – csak hát a tulaj

olyan bunkó volt, hogy helyette is leevett róla mindent. Bizonyára nem számított rá, hogy ő most fog felébredni.

Tehát, a megmentője – és/vagy a fogva tartója – csak azzal törődik, amivel muszáj. Errefelé, ha valaki megment valakit, az okkal szokott történni. Mivel Kasumi már az a kézacsikos típus, ezért a fickó (egy nő rendesen takarítana) a személye miatt hozta ide. Ez azt jelenti, hogy bárki is legyen az, ismeri őt. Na már most, elég sok ember ismeri Kasumit, a 99%-uk nemhogy megmentette volna, de ott helyben meg is ölte volna, ezért jelentős részint lecsökken a lista. A korábbi kalandjaik értelmében, Boba Fett nem ölné meg, de... A tükör és a (már megevett) étel arról árulkodik, hogyha a megmentője nem is számított rá, hogy ma magához tér, azért egy bizonyos szinten számolt a lehetőséggel. Fett odabilincselte volna az ágyhoz, nem szokott cécózni a „vendégeivel”, főleg akkor nem, amikor a hajójáról van szó – mert az már a falakból is látszik, hogy ez egy űrhajó.

Mindez egy másik, sokkal rosszabb lehetőséget hordoz magában: nem Fett mentette meg az életét, hanem Sigil. Ő az egyetlen gazember, aki képes lenne megmenteni, ámde olyan hihetetlen mértékű önbizalommal rendelkezik, hogy még az alapvető biztonsági óvintézkedéseket is mellőzze. A gond csak az, hogy Sigil tényleg soha semmit sem csinál ok nélkül, ha Kasumi itt van, akkor kell neki valamire, vagy valamihez. Ezek általában nem szoktak pozitív dolgok lenni; jobban jár, ha elhúzza a csíkot. Normál esetben szó nélkül elkötné az ipse hajóját, de a Skyranger speciális biztonsági rendszerekkel van ellátva. Sigil távvezérlője, vagy a titkos kódsorozata nélkül manapság már képtelenség beindítani. Persze meg lehetne babrálni az áramköröket, meg minden... de Kasumi jobban jár, ha inkább keres magának egy másik hajót.

Időközben eszébe jutott, hogy megfeledkezett valamiről.

- Sharon! Sharon! – kiáltotta aggódva.

Nem érkezett felelet.

A következő percekben, Kasumi gondosan átvizsgálta a hajót, de sehol sem látta nyomát a húgának. A legrosszabtól tartott, vagy sem, be kellett látnia, hogy itt nem fogja megtalálni. Gyorsan szedett magának valahonnan egy sugárvetőt – egyet pont a konyhában hagyott az öreg –, aztán kiviharzott a hajóról. Mivel a Skyrangert nem tudta irányítani, a leszállórampát is képtelen volt lenyitni, de az egyik vészhelyzeti zsilipen át már nyugodt szívvel el tudta hagyni Sigil bárkáját.

Természetesen, az öregnek pont most kellett visszaérnie.

- Meg se mozdulj! – fogta rá a fegyverét Kasumi.

Mint az már elvárható, egy lélek sem volt a kikötőben, aki egy csöppet is aggódott volna egy fegyveres krízis miatt – nem az ő ügyük az. A pórnép sem akart beleavatkozni a dologba, csak álltak és néztek, ahogy az a pórnéptől szokás.

- Hm... kicsit hamarabb tértél magadhoz, mint gondoltam – szólalt meg az öreg.

- Hol van a húgom? – tért rá arra a témára, amit ő a legfontosabbnak vélt.

- Meghalt. Csak te élted túl a Fury pusztulását.

- Az nem lehet! – szorította meg a fegyver markolatát Kasumi.

- Nézz magadra, te is alig élted túl, azt a hajó legbiztonságosabb részén voltál! Neki esélye sem volt, úgy beleállt a mellkasába valami pótalkatrész, mint cövek a földbe. Amikor átjöttem, már halott volt; semmit sem tehettem.

- Hazudsz!!! – rivallt rá haragosan a nő.

- Miért tenném? Részemről az lenne a leglogikusabb, ha azt mondom, hogy még él, csak fogva tartják valahol. Egy hamis szabadítási ígéret mellett simán rá tudnák venni, hogy

segíts nekem. De én annyira seggfej vagyok, hogy még magamat sem kímélem. Bocsi, a húgod már nincs életben.

Kasumi hallgatott egy ideig. Logikailag minden stimmelt, ha ő csak ilyen formában tudott megmaradni, akkor teljes mértékben elképzelhető, hogy Sharon már nem volt ilyen szerencsés. Sigil hiába bunkó, annyira nem szokott játszani az ember érzelmeivel, hogy képes legyen egy ilyen horderejű dolgot elhitetni velük... tehát a hírnek igaznak kell lennie. A nő egy ideig meredten állt, forgott vele az élet, aztán lesütötte a szemét és a fegyverére nézett.

- Fénykardom van, hogy akarsz ártani nekem azzal a szarral? – mordult fel az öreg, nehogy még halálra ítélje magát a megmentett.

- Mit akarsz? – szólalt meg a nő kis idő elteltével. – Miben kell a segítségem?

- Érdekelte vagyok abban a hajóban, ami lelőtte a tiédet – felelte őszintén az öreg. – Azt tudom, hogy nem a Birodalom fennhatósága alá tartozik, de az már számomra is rejtély, hogy akkor mégis kihez. Te követni tudtad, én már képtelen vagyok rá. Szóval, most szépen megkeressük, aztán sort kerítünk a már szokásos fénykardleszámolás dologra. A miért és a hogyan már legyen az én gondom.

- Nem – ingatta a fejét a nő. – Ismerlek, tudom, hogy már rengetegen tartottak veled a kalandjaid során. És mégis egyedül vagy. Megmondjam, miért: mert a kíséroid vagy idejekorán meghalnak, vagy rájönnek, hogy hamarosan meg fognak és a saját biztonságuk érdekében húzzák el a csíkot.

- Közülük néhányan általad, vagy pont miattad haltak meg.

- Persze, kend csak rám az egészet! Úgy könnyebb megbocsájtani magadnak, igaz?! – lobbant fel a nő egyébként is szeszélyes jelleme. – Én nem leszek többé része a hülye kis játékaidnak! – remegett az ujjá a ravasz felett.

- Ha lősz, halott vagy – szögezte le Sigil.

- Ha halott vagyok, lőttek a nagy tervednek.

- Fej nélkül aztán sokat fog érne az elégtétele – vágta hozzá a férfi.

- Tudod, túlkoros fejevadászocskám, nem kell felétlenül meghúznom a ravaszt ahhoz, hogy hoppon maradjál – mondta magabiztosan. – Elég csak szépen elsétálnom innen, mert amíg fegyver van nálam, kizárt, hogy élve együttműködésre tudj bírni. Márpedig, a halott Kasumi nem elég jó neked – azzal vállat rántott és elindult a legközelebbi kijárat felé. Elég sok ajtaja van egy ehhez hasonló kikötőnek.

A nő úgy ment el, hogy félszemmel végig az öreget figyelte – nehogy véletlenül próbálkoznia kezdjen valamivel. De Sigil most nem volt ilyen. Inkább csak állt és végignézte, ahogy bolondot csinál belőle az egykori társa és ellensége.

Természetesen, ez nem jelenti azt, hogy később ne menjen utána. Ő is fejevadász, Kasumi is fejevadász, mindketten tudják, hogy kell játszani ezt a játékot. A nő a jobboldalon lévő, 4-es kijáraton távozott. Ez azt jelenti, hogy hamarosan megfordul, átmegy a komplexum bal oldalára, aztán megint fordul egyet és hirtelen kimegy az épületből. Gyorsan elmegy a szomszéd városba, hogy magáról valami egyértelmű nyomot, aztán az ellentétes irányba indul. Utána addig kavarog, amíg újra itt fog kikötni – vagy a bolygó másik felén, vagy a szomszéd városban, vagy bárhol, csak nem ott, ahol az öreg gondolná. Szóval, igen... mindketten tudják, hogy már nem fognak találkozni egy darabig. Persze, Sigil már rég nem lenne életben, ha ilyen könnyen feladná. Ő a nagy fejevadászmester, megvannak a maga módszerei.

Így hát az öreg vállat rántott – aztán egy kis tojáást, mert már nagyon megéhezett – és megindult az egyetlen hely felé, ahová nem kéne mennie.

Egy gyönyörű szép twi'lek kéjlány mindig a helyes útra tereli.

A Rishi valahogy sosem volt túl messze tőle, nem látogat oda túl sokat, de azért mindig számol vele, hogy előbb vagy utóbb oda fogja sodorni az élet. A nem sokkal több, mint háromnapos út után annak a rendje és módja szerint egy nem túl apró, de azért elég eldugott kávéházba tévedt.

Amikor az ember már a nyolcadik helyen fordul meg a hónapban, és nem veszi észre, hogy egyik céddal teli kávéházból jár a másikba, akkor Sigilnek hívják. Persze, inni azért kell valahol, meg a távolabbi helyeken a kávéházak nem a megszokott étkezőhelyek, mint az normál esetben megszokható. Legyen szó a Rishiről, vagy a gyalázatosan távoli Taturól, a legtöbb ilyen kávéház szerves részét képezi egy kisebb stripklubbra elég táncoslány. Jól tesznek az üzletnek, mert mágnesként vonzzák a vendégeket... és, ha már szépek és jól táncolnak, akkor a vendégek bizony egyéb dolgokban is érdeklődni kezdenek egy jó pofa sörön és néhány szendvicsen kívül. A jelenlegi, „*Fura rudak édenkertje*” névre keresztelt kávéház például a bevétele 32%-át a táncosoknak köszönheti, és az ő hozamuknak a 73%-a az egyórás kalandokból van. Ebbe nem minden lány akar belegyezni... de hát ilyen ez a galaxis.

A kedven kiöregedőben lévő fejvadászunk azonnal megtalálta, hogy ki kell neki – mert ő már ösztönösen megtalálja a legszebb nőt a kócerájában. A karcsú testalkatú, meglehetősen formás mellekkel megáldott Selene nem éppen arról híres, hogyan sündörög az oszlop körül. Régebben még fejvadász volt, akárcsak Sigil, de a már kínosan zseniális öreggel ellentétben, a most huszonöt éves nő már elkövette azt a bizonyos, végzetes hibáját: keresztetett Sigilnek. Pontosabban mondván, egy olyan személynek ártott, akinek a sorsát igencsak a szívében viseli a fejvadász, ezért neki muszáj volt megvédenie őt.

Az lett volna a leghatékonyabb, ha ott helyben megöli – mert akkor a probléma örökre megoldódik. De ő már megint seggfej volt, és meghagyta a nő életét. Az útból még mindig kötelező volt eltakarítania, nem kockáztathatta meg, hogy még egyszer ártsa az ő szeretteinek... így egy meglehetősen egyedi megoldás született. Sigil a velejéig korrumpált Pendergast ezredesnek adta a foglyát, aki köztudottan egy szadista mocskos. Hősünk úgy gondolta, majd ő megcsinálja azt, amihez neki és a leginkább sértett egyénnek nincs gyomra, s így Selene megfizet mindenért, amit velük és másokkal tett a könyörtelen megbízatásai során.

Érdekes módon, Pendergast nem kezdett el a szokásos módon „*játszázni*” vele; legalábbis nem okozott neki maradandó sérülést. Ehelyett szépen bevágta ebbe a kávéházba és arra kényszerítette, hogy nap, mint nap itt dolgozzon, mint táncos. Tudta, hogy Selene hiába lelketlen és gerinctelen, nagyon nem szereti, ha mutogatnia kell magát – az egyéb dolgokról nem is beszélve. Ennek értelmében, neki tökéletesen kielégítő dolog volt az, amivel Selene napról-napra foglalkozik – az ezredes gyakran be is jár ide, megcsodálni a beteg munkája gyümölcsét. Plusz, mivel a nő (fizikailag) ép és sértetlen, még a hasznára is lehet – hátha a Birodalom segítségével nélkül kell eltennie valaki láb alól.

Mivel Sigil pontosan tudja, hogy a nő mit tett, egy szemerkényi sajnálatot sem érez iránta. Egyszer mindenkinek felelnie kell a tetteiért. Ami őt illeti, neki még messze nem jött el az ideje. és nem is fog, amíg ilyen zseniálisan keveri a lapjait – csak el kéne kezdeni jótetteikkel ellensúlyozni az élete Sötét szakaszán tett dolgokat.

Amíg ezen gondolkozott, helyet foglalt a táncosoknak feltartott porond előtti székek egyikén – ami pont Selenére nézett. Kényelmesen hátradőlt, aztán figyelte a nő produkcióját. A twi'lek már akkor kiszúrta őt a vendégek közt, amikor betette a lábát az ajtón. Már az sem valami kellemes dolog, amikor Pendergast előtt kell illegetnie magát, de azelőtt, aki idejutatta... ennél nem létezik megalázóbb dolog. Sajnos, olyan nincsen, hogy visszamegy az öltözőbe, vagy egyszerűen hazaviharzik – azt nem engedik meg neki. Selene nem tehetett mást, mint tovább táncolt az oszlop körül.

Lehetne rosszabb is – ismételte magában. Végül is, délelőtt van, ilyenkor azért nincsenek olyan sokan, így nem látják annyian a kínos pillanatot. Sigil öt méterre van tőle, de

nyugodtan közelebb tudná húzni a széket. A műsor már a végén jár, két perc és mehet visszabújni egy időre – bár ez azzal jár, hogy már nincs más rajta, mint egy vékony, ezüstös tanga bugyi, a hasonló mintájú, néhol csillogó magassarkúja... és az a fekete X mintázat a keblein, ami elfedi a mellbimbóit. *Ki álltatok... ennél már nem lehetne rosszabb... De miért? Miért kellett idejőnnie?* – folytatta a nő a gondolatmenetét, miközben kecsesen lejtette a táncmozdulatait az oszlop körül.

A férfi arcán olyan széles mosoly húzódott, mint még soha az életében. Végre egy nő, aki megérdemli, hogy ennyire gátlástalan legyen vele. Az bezzeg nem fordult meg a fejében, hogy nem feltétlenül kell bántania azt, akit bánthat, de (mint mondtam), most nem igazán jön be neki a jócselekedetrész.

Az életének leghosszabb percei után, Selene tovatűnt a színpad függönyei mögött, és ezzel véget ért Sigil cövekállító kalandja. De ő természetesen többet akart – ezt nem az egyéb irányú vágyai miatt, hanem azért, mert Seleneben látja Kasumi megtalálásának a kulcsát. Bizony, nem vetődött ide nyomós ok nélkül.

A dolgok megvitatásához privát körülményekre lesz szükségük.

Ahol táncoslány van, ott van valamiféle felügyelő is. Aki tapasztalt, az könnyen ki tudja szűrni az illetékes személyeket. Sigil hamarosan egy alvó grant pillantott meg, legalábbis a három szeme közül kettő csukva volt – tehát unatkozik. Csak egyféle élőlény unatkozik egy ilyen helyen – az a fajta, akinek nem kell fizetnie azért, hogy itt tölthesse az idejét, sőt kötelezően itt kell tartózkodnia.

Sigil annak a rendje és módja szerint közelebb ment hozzá, aztán akkorát tüsszentett, hogy még a fal is el akart iszkolni tőle. A gran úgy felpattant, mintha villám sújtott volna mellé.

- Elnézést, megfáztam... úgy tíz évvel ezelőtt. Utótüsszentés – mondta az öreg.

- Mit akarsz, ember? – mondta Basicen a gran.

- Izgalomba hozott az egyik lányotok, de elviharzott a porond mögött. Nagy mértékben megköszöném, ha minél hamarabb eltölthetnék vele egy kis időt, mondjuk egy órát. Pénzben is meghálálnám a szívességet.

- Én nem javaslom – ingatta a fejét a nagytöbbség által csak „háromszemű valami”-nek ismert entitás. – Jasminnek nincs törzskuncsaftja, senki sem csinálja vele egymásután kétszer. Én nem akarom azt mondani ezzel, hogy rossz vele, de... nyilván oka van annak, amiért csak egyszer próbálkoznak vele.

- Jasmine? Én... – mondta volna az öreg, de aztán csak rájött, hogy mi van. A férfiszeemeivel már kifigyelte, hogy elég gyenge a lányfelhozatal, Selene messze az egyetlen, akiért érdemes sokat fizetni. Az pedig logikus, hogy valaki, akinek olyan sok ellensége van, mint Selenének, álnevet választ magának: ez lesz a Jasmine. Mivel mindig mindenki a legszebbet akarja, ezért logikus, hogy a gran kapásból Selene álnevét mondta. – Igen, őt dolgoztatnám meg egy kicsit.

- Hatszáz kredit, és a tied – vágta rá a férfi.

- Ugye most csak viccelsz? – jött a már várható kérdés.

- Ha egy kintinban csak egy szép lány van, de az nagyon szép, de valami miatt senki sem jön egy második alkalomra, akkor már az elsőből annyit érdemes kisajtolni, amennyi nyolc-tíz látogatásból tenne. Tudod, neki megvan a maga kisugárzása, olyasféle, amiért az ember bármennyit képes lenne fizetni érte. Mi ezt használjuk ki. Ha nem tetszik, akkor válassz mást!

- A jó bűdös lópikulába... – sóhajtott egyet a férfi. Kasumi megtalálása az egyéb okai miatt sajnos bőven megér hatszáz kreditet. Tulajdonképpen, más módszerrel ötször annyiba kerülne rábukkanni egy halovány nyomra is. – Engem sem láttok itt még egyszer – mondta, aztán összekotorta a kérdéses összeget.

A gran kerített valami kommunikációs szerűséget, aztán a következőt mondta:

- Jasmine, már megint megtetszettél valakinek. Tíz perc múlva legyél a 3-as szobában! Szokásos ár, szokásos minőség, szokásos részesedés.

Öt perccel azután, hogy feltűnt a legnagyobb ellensége, máris kikérte valaki egy órára. Selene valahogy tudta, hogy ez nem lehet véletlen. Sigil még arra is adott neki időt, hogy rendezze a gondolatait – öt perccel később találta meg a szobát, mint ő.

- Seggfej vagy – mondta a nő, amint belépett a fejeadás. Ő ahelyett, hogy meztelenül várta volna az ágy közepén feküdve (mint a többi örömlány szokta), a szokásos táncöltözetében ült az ágy szélén. Most még a melltartója is rajta volt.

- De egy zseniális seggfej! – érvelt maga mellett Sigil. Még tett néhány diadalittas lépést, aztán levette a barna köpenyét, és végül leült az ágyra, Selene mellé. – Jasmine.... Nem a legkreatívabb név, ha engem kérdezel. De mi az, hogy mindenki csak egyszer csinálja veled? Ennyire azért nem lehet rossz.

- Senki nem csinálja velem sehogyan – szögezte le a nő. – Ha szobára megyek valakivel, akkor mindig azt mondom neki, hogy játszani akarok vele egy kis játékot: próbálja meg erővel elvenni, amit akar, mert ez fokozza az élményt. Mivel egy férfi sem szereti, ha kétségbe vonják a fizikai erejét, ezért mindig rá tudom venni őket, hogy belegegyezzenek. Természetesen, azt nem tudják, mivel foglalkoztam ezelőtt. Úgy megverem őket, hogy soha többé ne akarják még egyszer megpróbálni. Mivel mindig olyan helyekre ütök, ahol nem látszik, és egy férfi sem szereti beismerni, hogy megverte egy kurva, ezért senki sem panaszkodik; csak elmennek. Pendergast csak azt mondta meg, hogy itt dolgozzak, az már az én asztalom, hogy hogyan végezzem a munkámat – magyarázta el a dolgot Selene.

- Áh... ugye tudod, hogy én úgy öllek meg, ahogy akarlak?

Selene nem szólt semmi, csak egy pillanatra megfagyott a tekintete. Kisvártatva nyelt egyet, látszott rajta, hogy beleborzongott az előtte állókba.

- Szerencsére nem emiatt jöttem. A barátod, Kasumi már megint bajba került, muszáj lenne megtalálnom, mielőtt még túl késő lenne. Mondd meg, hogy hol keressem, és soha többé nem fogsz találkozni velem. Kivéve, ha már megint elő akarok keríteni valakit. Tudod... ez megeshet.

- Akkor a nagy semmiért jöttél. Nekem ez túl kevés információ.

- Persze, majd pont te nem tudod megtalálni! Lefogadom, hogy félálmodban is tudod, hogy Kasumi hová menne, ha nagy bajba került. De nem akarod elmondani.

- Pokollá tetted az életemet – mondta tüzes tekintettel Selene. – Egy elmebeteg kezére adtál, mert te képtelen voltál elintézni a piszkos munkát. Igen tudom, hogy hová ment, de inkább meghalok, minthogy elmondjam neked!

- Ez megoldható – szögezte le a férfi.

- Pendergast utálja, ha nyakát szegik a játékszereinek. Érdekes dolog az életöszön... ennél rosszabb sorsot el sem tudnék képzelni magamnak, és mégis... élni akarok. Pechedre, tudom, hogyha Pendergast az utolsó birodalmi kapcsolataid egyike. Túl sokat vesztenél, ha végeznél velem.

- Ugye tudod, hogy megfogadtam: a tettedért egyszer el fogom venni az életed.

- Csak valahogy sosincs gyomrod hozzá. Érdekes, ha egy vadidegen fegyvert fog rád, a lelkiismeret furdalás legkisebb jele nélkül is képes lennéd megölni. De ha az ellenségedről van szó, akkor mindig találsz magadnak valami kifogást, amiért érdemes meghagyni az életét – fejezte be a mondandóját Selene.

- Valamiért mindig esélyt akarok nekik adni, de már kezdem belátni, hogy te reménytelen vagy. Mondd csak, mégis mit tettél volna a helyemben?

- A te helyedben, az ő helyében, vagy az áldozat helyében?

- Én az ő helyében cselekedtem. Maradjunk nála.
- Hátrakötném a gyilkos kezeit, hődentonátort akasztanék a nyakába, aztán azt mondanám neki, hogy fusson. Persze mellékelném, hogyha túl lassúnak ítélem a tompját, akkor felrobbantom. Nem tudom, meddig kínoznám... talán másnap reggelig hajtánám, amikor úgy döntök, hogy véget vetek az életének.
- És lefogadom, hogy te túlzásnak ítéled, amit kaptál.
- Könnyű kívülállóként beszélni – felelte a nő. – Akárhogy is, tőlem nem kapsz infót, és megölni sem fogsz még egy jó ideig. Szóval, mi lesz?
- Még mindig hatszáz kreditet fizettem ezért az óráért, aranyom. Tíz perc, ha eltelt belőle. Nem feltétlenül szeretem ezt csinálni, de te bőven rászolgáltál, „*Jasmine*”, és információ híján nem igen lesz más haszon.
- Ne érdekel. Tegyel velem akármit. Én nem fogom megmondani neked – felelte a nő. Látszott rajta, hogy igazat beszél.
- Sigil bólíntott egyet, aztán felkelt a ágyról, kicsatolta az övét, majd lehúzta a sliccét.
- Először egy kis szájmunkával kezdjük...